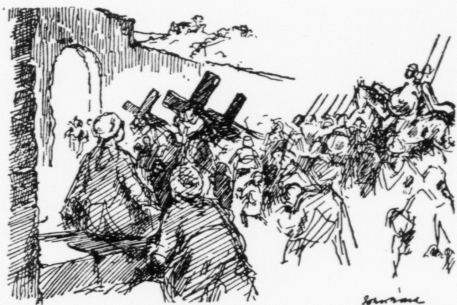

er föddur her, hina náttina fyrri kortum, tá hin hjarta stjórnan lýsti beint yfir okkum, summi sóu tá himmalin opnan og einglar, sum sungu, at sonur Guðs var kominn til jarðar, sum spáað er. Já, Ruth, tú veitst einku um hetta, tí tú hefur verið so leingi í Jerusalem, men onnur í Jerusalem vistu það, Heródes kongur, og hann vildi drepa Messias, og hvussu bar hann seg at, veitst tú, hvussu hann bar seg at, kannst tú gita?»

Hon trívur í armin á Ruth og fer tætt til andlit hennara. Ruth sær inn í eini glógvandi vökur eygu, men eini eygu uttan vit. «Ja, Ruth, Heródes kongur kennir lógina og profetarnar, og hann mintist nakað, ja, hann mintist nakað, sum var farið fram í sögu okkara fyrri öldum síðani, ikki her, men í einum fjar-skotnum landi, útinn av einum Farao. Ruth, minnist tú Móses, ja, nú bliknar tú, og enn ikki tú vart spard, tú, sum bara hefur gjørt væl. Far til heim títt, eitt grátandi, blóðandi heim. Barnaður, bannaður.»

Ruth rykti seg leysa frá hesi órðu kvinnu og hugdi at mannamúgvuni. Í teirra ræðsluslignu andlitum læs hon sannleikan. Tað var eins og likam hennara varð borad ígjøgnum av glóðandi ørvum, so datt hon, sakk niður í eitt myrkur, so ræðuligt.

Mánaðirnir gingu, áðrenn hon kom á fötur aftur. Alt húsíð var broytt, eingin tosaði hart, eingin látur hoyrdist. Vermamman lá í songini. Av hesi sterku kvinnu var einki eftir. Tá hon sá Ruth, segði hon: Áh, hví let eg teg ikki hava hann við, hví? Hví? Har var einki at svara, men tá Ruth sá, hvussu hon pindist, royndi hon at troysta hana, bilsin yvir seg sjálva. Hóast hjarta hennara var deytt, so komu ordini kortini; orð, sum hoyrdu heima í eyðuriku fortíð hennara.

Hon stóð fyrri húsarhaldinum nú og hjálpti øllum neyðstóddum sum fyrr, hevði eisini vinarorð til teirra. Men hóast eingin grunaði það, so var hjarta hennara ikki við í nøkrum av øllum hesu góðu gerðum. Liv hennara var so ófatuliga tóm, tí hon hevði einki at liva fyrri. Hon hevði kvittað við alt, eisini sin fedranna Guð.

Viðhvørt kom mamman fram fyrri hana, men hon vildi ikki hugsa um hana, og hon arbeiddi og arbeiddi fyrri at gloyma, arbeiddi til hon deyðatroytt datt niður í seingina og svav nakrar tímar, so uppaftur og aftur til arbeidis.

11 ár gingu. Sum vant var Ruth saman við øllum uppi í Jerusalem til páskahátíðina, men sjúka tarraði teimum úr Betlehem, tá tey skuldu fara avstað, so seks dagar gingu, áðrenn tey byrjaðu heimferðina. Ruth fylgdist við teimum, og tey lögdu leiðina um templið. Bein við halgdómin hendi nakað, sum fekk alt Betlehem at minnst og steyra í sorg. Ein kvinna kom til teirra, ein bangin mamma, sum spurdi, um tey hövdu sæð nakað til ein fremmandan drong, hon hevði mist son sin burtur. Hann er tólv ára gamal, legði hon afturat. Undrandi hugdi hon at teimum, tí eingin svaraði henni. Endiliga segði ein gamal maður: «Tað er nyttuleys at leita her, kvinna, vit eiga ongur 12 ára gamlar dreingir í Betlehem.»

Alla tíðina hevði Ruth stari at kvinnuni, hon bar ein bláan kyrtil, hevði hesin einaferð fyrri árum síðan verið hennara? Tá kvinnan fekk svarið, hvakk hon við og tók til ím-ingjar, men Ruth forðaði henni. Leingi hugdu tær hvør at aðrari, endiliga fekk Ruth spurt: «Hví var sonur tín spardur?»

Andlitið á tí fremmandu broyttist, nú sá hon gomul og pind út, tað var fyrri Ruth, sum var øll sorg ritað á enni hennara.

Hon treiv í hana «Hví, hví?» spurdi hon uppaftur. Við darrandi rödd svaraði hin: «Spyr meg heldur, til hvat var hann spardur, og so var hon burtur.

Leingi stóðu Ruth og øll hin og stardu eftir henni.

Árstíðirnar skiftu, árinu rannu burtur í tíðarinnar hav. Ruth eldist, hárið var snjóhvítt, andlitið foyru. Nógvum av sínum kæru hevði hon sagt farvæl, men tað var, sum livdi hon ikki við í nøkrum, einki rein við hana.

Enn einaferð hevði hon leitað niðan til Jerusalems at halda páskir.

Hóast hon var sum í aðrari verð, merkti hon ein ófrið í býnum. Fólk tosaðu nógv — alt um henda lögna Jesus úr Nazaret, hon læt ikki við seg koma; tað einki hoyra.

Tíðliga friggjadagin framman undan högtíðini skuldi Ruth út at vitja aðra sjúkdóttina, ið var gift í Jerusalem. Komin út um dyrnar, verður hon standandi ovast á trappuni. Stór mannfjöld kemur niðan gjøgnum götuna, rómverskir hermenn, so ein maður, ið ber ein kross, og aftaná hópurin av menniskjum, rópandi, ýlandi mannabörn.

Onkur ránsmaður hugsar hon; tá dettur hann undir síni tungu byrðu beint út fyrri trappuni. Rómverjar sláa og sparka hann, og teir Jóðar, sum kunna koma til tað, gera tað sama. Ruth hyggur, hvat er hatta, ránsmaðurin hevur eina tornakrúnu á hövðinum. Nú reisa teir hann og fara víðari.

Tástani sær Ruth, at ein kvinna hevur sett seg niðast á trappuni, hon heldur hendurnar fyrri andlitið, tvær ungar standa hjá henni, tær gráta. Nú fer hon til gongu, men slórar á og noyðist at seta seg aftur. Ruth fer oman til hennara, leggur hondina á öksl hennara og spyr, um hon er sjúk. Hon sær inn í eitt andlit so sorgarbundið, at kalda hjarta hennara cymkast, fyrri fyrstu ferð í meir enn 30 ár, tekur hon synd í eini menniskju.

Kvinnan hyggur upp á hana, og Ruth starir aftur imóti, so sigur hon «Kvinnan, nú mótast vit á triðja sinni».

Við gráturödd verður teskað so spakuliga, sum var tað lo'tið, ið röddina átti: «Ja, og nú hevur tú svarið, hatta er sonur mín undir krossbyrðini, fyrri hatta var sonur mín spardur.»

«Á neyðars, neyðars mamma, kom inn við mær.»

«Neyðars mamma sigur tú við meg, sum einaferð var vælsignað millum kvinnur. Eg takki tær fyrri innbjóðingina; men eg vil fylgja soninum til tað síðsta.»

«Tað kanst tú ikki, tú orkar tað ikki, móðurhjarta títt vil bresta,» sigur Ruth.

«Eg eri ikki einsamöll við ræðuligu sorg míni, Harrin er hjá mær, og Hann vil styrkja meg.»

«Hvat sigur tú kvinna, vil Harrin hjálpa tær, nú fati eg einki, er sonur tín tá sekur?»

«Nei, hann er uttan skyld, púra ósekur. Tað er fyrri okkum seku, hann fer í deyðan. Hann er eingin vanlig menniskja. Nú er alt dult fyrri tær og mongum, men einaferð verða eygu tykkara upplatin, og tá vill tú eisini fata alt.»

Kvinnan rætti henni hondina og fer til gongu, og Ruth aftaná henni.

Úti á Golgata upplivdi hon nakrar tímar, sum fyrri ævugt vórðu ritaðir í hjarta hennara.

Hesin maðurin við tornakrúnu og innskriftini: Kongur Jødanna, hvør er hann. Ikki ein vanlig menniskja, hevði móðir hansara sagt.

Hvør er hann, sum negldur á krossin, gav einum ránsmanni lyfti um paradís. Sum syrgdi so kærliga fyrri móður síni, og sum í sváru, ræðuligu pínu síni, fyrigav figgindum sínum. Hvør var hann?

Ruth kendi seg so ússaliga og troytta, tætt til krossin, mátti einaferð sleppa at siggja hesu eygu, sum vóru afturlatin í svøvi hina ferðina fyrri mongum árum síðani.

«Á, Harri, lat tað eydnast fyrri mær,» bað hon so inniliga í hjarta sinum: «Harri, er tað sonur tín, so lat meg fáa vissuna. Harri, eg eri so troytt og gomul og einsamöll, púra einsamöll. Harri hygg í s'óra miskunnsemi tínum niður til mín arma syndara!»

Hon var komin tætt at krossinum. Við ræðslu hugdi hon at landsmonnum sínum og atburði teirra, og fyrri fyrstu ferð kom tað til hennara: um nú mín sonur hevði livað, so hevði hann kanska verið millum hesar, sum háaðu og spottaðu hin krossfesta. Hon kendi ein lætta, nú sá hon, at kanska hevði hin Alvaldandi spart hana fyrri nógv. So hendi tað, sum hon ongantið hevði droymt um, hon fór at böna og biðja Harran fyrigeva sær; fyrigeva sær sitt harða hjarta, sitt tóma liv, sína uppreist móti Honum, at hon ikki kundi hoyggja seg undir vilja Hansara. Hon bað og bað, sansaði ongum, bara bað og hugdi at manninum á krossinum.

Endiliga, tað var sum ein ævinleiki, móttust eygu teirra. Ruth fell á knæ, deyðmódda hjarta hennara varð stilt. Hon hevði sæð Messias, Frelsaran, og við Jesu fötur fekk hon frið við sin fedranna Guð, ein frið, sum ongantið kundi takast frá henni, og hon fekk eisini vissu fyrri, at um stutta stund skuldi hon siggja litla son sin og øll síni kæru heima í paradísinum.

Soleiðis sum henda kvinnan fyrri nitjan öldum síðani fekk frið við sín Guð, soleiðis kanst tú, friðleysa hjarta, fara út á Golgata í kvöld og við Jesu kross finna frelsuna og hitt æviga livið.

Til tess vórðu vit øll kallað.

